

" মৰমৰ সন্তানসকল – যিমানে তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানে তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলিব , যিসকলে বাৰে বাৰে পিতাৰ স্মৃতি পাহৰি যায় , তেওঁলোকে হৈছে দুৰ্ভাগীয়া "

প্ৰশ্ন: হিচাপ জমা কৰাৰ আধাৰ কি? সকলোতকৈ বেছি উপাৰ্জন ক'ত হয়?

উত্তৰ: দান কৰিলে হিচাপ জমা হয়। যিমানে তোমালোকে আনক পিতাৰ পৰিচয় দিবা সিমানে আয় বৃদ্ধি হৈ যাব। মুৰুলীৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বহুত বেছি উপাৰ্জন হয়। এই মুৰুলীয়ে কুংসিতৰ পৰা ধুনীয়া কৰি তোলে। মুৰুলীতে খোদাৰ যাদু আছে। মুৰুলীৰ দ্বাৰা তোমালোকে ধনৱান হৈ যোৱা।

গীত: আমি সেইটো মাৰ্গেৰে চলিব লাগে ... (হমে উন ৰাহো পৰ চলনা হে ...)

ওঁম শান্তি। আত্মাৰ পিতাই সন্তানসকলক বুজাই আছে যে সন্তানসকলে বাগৰি পৰে আৰু সতৰ্ক হ'ব লাগে। বাৰে বাৰে পিতাক পাহৰি যায় অৰ্থাৎ বাগৰি যায়। স্মৰণ কৰে অৰ্থাৎ সতৰ্ক হয়। মায়াই পিতাৰ স্মৃতি পাহৰাই দিয়ে কিয়নো নতুন কথা নহয় জানো। এনেয়েতো কোনোৱে পিতাক নাপাহৰে। স্ত্ৰীয়ে কেতিয়াও পতিক নাপাহৰে। অংগীকাৰবদ্ধ হ'ল আৰু বুদ্ধি ইজনৰ লগত সিজনৰ লাগি গ'ল। পাহৰাৰ কথাই নাথাকে। পতি, পতি হয়। পিতা, পিতা হয়। এতিয়া এয়াতো হৈছে নিৰাকাৰ পিতা, যাক প্ৰেমিক বুলিও কোৱা হয়। প্ৰেমিকা বুলি কোৱা হয় ভক্তসকলক। এই সময়ত সকলো হৈছে ভক্ত। ভগৱান এজনে। ভক্তক প্ৰেমিকা, ভগৱানক প্ৰেমিক অথবা ভক্তক বালক, ভগৱানক পিতা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পতিৰো পতি বা পিতাৰো পিতা সেই এজনে। প্ৰত্যেক আত্মাৰ পিতা পৰমাত্মাতো হয়েই। সেই লৌকিক পিতা প্ৰত্যেকৰে বেলেগ বেলেগ। এই পাৰলৌকিক পৰমপিতা সকলো আত্মাৰ পিতা এজনে ঈশ্বৰ পিতা, তেওঁৰ নাম হৈছে শিৱবাবা। কেৱল ঈশ্বৰ পিতা, মাউন্ট আবু লিখিলে চিঠি গৈ পাব নেকি? নামতো লিখিবই লাগিব নহয় জানো। এয়াতো বেহদৰ পিতা। তেওঁৰ নাম শিৱ। শিৱকাশী কয় নহয় জানো। তাত শিৱৰ মন্দিৰ আছে। নিশ্চয় তেওঁ তালৈ গৈছে। দেখুৱাই নহয় জানো ৰাম ইয়ালৈ গৈছে, তালৈ গৈছে, গান্ধী ইয়ালৈ গৈছে... সেয়ে শিৱবাবাৰ চিত্ৰও আছে। কিন্তু তেওঁতো নিৰাকাৰ। তেওঁক পিতা বুলি কোৱা হয়, আৰু আন কাকো পিতা বুলি ক'ব নোৱাৰি। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো তেওঁ পিতা। তেওঁৰ নাম শিৱ। কাশীতো শিৱৰ মন্দিৰ আছে, উজ্জয়িনীতো শিৱৰ মন্দিৰ আছে। ইমান মন্দিৰ কিয় সজাইছে, কোনেও নাজানে। যেনেকৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণক পূজা কৰে, কয় এওঁলোক স্বৰ্গৰ মালিক আছিল কিন্তু স্বৰ্গ কেতিয়া আছিল, এওঁলোক কেনেকৈ মালিক হ'ল, এয়া কোনেও নাজানে। পূজাৰীয়ে যাৰ পূজা কৰে তেওঁলোকৰ বৃত্তি নাজানিলে তেন্তে তাক অন্ধশ্ৰদ্ধা বুলিয়ে কোৱা নহ'ব জানো। ইয়াতো বাবাই কয় কিন্তু পূৰ্বা পৰিচয় নাই। মাতা-পিতাক নাজানে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পূজা কৰে, শিৱৰ মন্দিৰলৈ গৈ মহিমা কৰে, গায় তুমিয়ে মাতা-পিতা... কিন্তু তেওঁ কেনেকৈ মাতা-পিতা হ'ল, কেতিয়া আছিল – একো নাজানে। ভাৰতবাসীয়েহে একেবাৰে নাজানে। খ্ৰীষ্টান, বৌদ্ধ আদি নিজৰ খ্ৰীষ্টান্টিষ্ট, বুদ্ধ আদিক স্মৰণ কৰে। তৎক্ষণাত তেওঁলোকৰ জীৱনপঞ্জী কে দিব – খ্ৰীষ্টান্টিষ্টই অমুক সময়ত খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম স্থাপন কৰিবলৈ আহিছিল। ভাৰতবাসীয়ে যাক পূজা কৰে, তেওঁলোকে নাজানে যে এওঁলোক কোন? শিৱকো নাজানে, ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰকো নাজানে, জগত অশ্বা, জগতপিতাক নাজানে, লক্ষ্মী-নাৰায়ণকো নাজানে, কেৱল পূজা কৰি থাকে। তেওঁলোকৰ জীৱনপঞ্জী কি, একোৱেই নাজানে। পিতাই আত্মাসকলক বহি বুজাইছে – তোমালোকে যেতিয়া স্বৰ্গত আছিলো তেতিয়া তোমালোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটা পৱিত্ৰ আছিল, তোমালোকে ৰাজ্য কৰিছিল। তোমালোকে জানিছা সঁচাকৈয়ে আমি ৰাজত্ব কৰিছিলো, আমি পুনৰ্জন্ম লৈছিলো, ৪৪ জন্ম লৈ ৰাজ্য হেৰুৱাই পেলালো। বগাৰ পৰা ক'লা হৈ গ'লো। সুন্দৰ আছিলো, এতিয়া শ্যাম হৈ গ'লো। আজিকালি নাৰায়ণৰ চিত্ৰও ঘন নীলা দেখুৱায় তাৰ দ্বাৰা স্পষ্ট হয় যে সেই কৃষ্ণই নাৰায়ণ আছিল। কিন্তু এই কথা একেবাৰে বুজি নাপায়।

যাদৱসকল হৈছে মিছাইল উদ্ধাৱন কৰোতা। তেওঁলোক আসুৰী ভাই আৰু এয়া দৈৱী ভাই আছিল। এওঁ আসুৰী আছিল, এওঁক পিতাই উম্ম বনাই দৈৱী ভাই বনালে। দুয়ো ভাইৰ কি হ'ল? নিশ্চয় পাণ্ডৱসকল জয়ী হ'ল, কোঁৱৰসকল বিনাশ হৈ গ'ল। ইয়াতে বহিও মাম্মা-বাবা বুলি কয় কিন্তু নাজানে যে বাবাই আমাক ৰাজযোগ শিকাই আছে। ইয়াতেতো দেহী (আত্মা) পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এয়া নতুন কথা হৈ গ'ল। কোনো মানুহে বুজাব নোৱাৰে। ইয়াতে মাতা-পিতাৰ ওচৰত থাকিও তেওঁলোকক নাজানে। এয়া আচৰিত নহয়নে। জন্মই ইয়াতে হৈছে। তথাপিও নাজানে, কিয়নো নিৰাকাৰ হয়। তেওঁক ভালদৰে চিনি নাপায়। তেওঁৰ মতত নচলিলে পাছত আচৰিতভাৱে আঁতৰি যায়। যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ ২১ জন্মৰ

উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, তেওঁক নজনা বাবে আঁতৰি যায়। যিসকলে পিতাক জানে তেওঁলোকক সৌভাগ্যৱান বুলি কোৱা হয়। দুখৰ পৰা মুক্তি দিওঁতা এজনে পিতা। দুৰ্নীয়াত দুখ বহুত নহয় জানো। এয়া হৈছেয়ে ব্ৰষ্টাচাৰী ৰাজ্য। নাটক অনুসৰি পুনৰ 5 হাজাৰ বছৰ পাছত এনেকুৱা ব্ৰষ্টাচাৰী সৃষ্টি হ'ব, পুনৰ পিতা আহি শ্ৰেষ্ঠাচাৰী স্বৰাজ্য স্থাপন কৰিব। তোমালোকেতো মানুহৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ আহিছা। এয়া হৈছে মানুহৰ দুৰ্নীয়া। দেৱতাসকলৰ দুৰ্নীয়া সত্যযুগত হয়। এয়া তোমালোককহে বুজোৱা হৈছে তোমালোক যিসকলে আহি ব্ৰাহ্মণ হৈছা। যিসকলে ব্ৰাহ্মণ হৈ থাকিব তেওঁলোকক বুজাই যাব। সকলোৱেতো ব্ৰাহ্মণ নহয়। যিয়ে ব্ৰাহ্মণ হ'ব তেওঁলোকে পুনৰ দেৱতা হ'ব। ব্ৰাহ্মণ নহ'লে দেৱতা হ'ব নোৱাৰে। বাবা-মাম্মা বুলিলা তেন্তে ব্ৰাহ্মণ কুললৈ আহিলা। বাকী নিৰ্ভৰ কৰে পঢ়াৰ পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত। এয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। আন ইব্ৰাহিম, বৌদ্ধ আহি কোনেও ৰাজধানী স্থাপন নকৰে। যিশুখ্ৰীষ্ট অকলে আহিল। কাৰোবাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম স্থাপন কৰিলে পাছত যিসকল খ্ৰীষ্টান ধৰ্মৰ আত্মা ওপৰত আছিল, তেওঁলোকে আহি থাকে। এতিয়া সকলো খ্ৰীষ্টানৰ আত্মা ইয়াতে আছে। এতিয়া অন্ত সময়ত সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। পিতাই সকলোৰে পথ প্ৰদৰ্শক হৈ মুক্তি দিয়ে। পিতায়ে গোটেই মানৱ জাতিৰ মুক্তিদাতা আৰু পথ প্ৰদৰ্শক। সকলো আত্মাক উভতাই লৈ যাব। আত্মা পতিত হোৱা বাবে উভতি যাব নোৱাৰে। নিৰাকাৰী দুৰ্নীয়া হৈছে পৱিত্ৰ। এতিয়া সাকাৰী সৃষ্টি পতিত হৈছে। এতিয়া এই সকলোকে পাৱন কোনে বনাব, যি নিৰাকাৰী দুৰ্নীয়ালৈ যাব পাৰে? সেইবাবে অ' ঈশ্বৰ পিতা আহা বুলি মাতে। ঈশ্বৰ পিতা আহি কয় যে মই এবাৰে আহো যেতিয়া গোটেই সৃষ্টি ব্ৰষ্টাচাৰী হৈ যায়। এজনে আনজনক মাৰিবলৈ কিমান গুলী, বাৰুদ আদি বনাই আছে। এফালে ব'ম আদি বনাই আছে আনফালে প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ, বানপানী, ভূমিকম্প আদি হ'ব। বজ্ৰপাত পৰিব, মহামাৰী হ'ব কিয়নো সাৰ হ'বই লাগিব। নেতৰা বস্তুৰ দ্বাৰা সাৰ বনোৱা হয় নহয় জানো। সেয়েহে এই সৃষ্টিকো সাৰৰ প্ৰয়োজন যাৰ দ্বাৰা উৎকৃষ্ট মানৱ উৎপাদন হ'ব। সত্যযুগত কেৱল ভাৰতে আছিল। এতিয়া ইমানবোৰ সকলোৰে বিনাশ হ'ব। পিতাই কয় মই আহি দৈৱী ৰাজধানী স্থাপন কৰো আন সকলো খতম হৈ যাব, বাকী তোমালোকে স্বৰ্গলৈ যাব। স্বৰ্গকতো সকলোৱে স্মৰণ কৰে নহয় জানো। কিন্তু স্বৰ্গ বুলি কাক কয় – এয়া কোনেও নাজানে। কোনোবা মৰিলে কয় স্বৰ্গবাসী হ'ল। আৰে, কলিয়ুগত যিয়ে মৰিব তেৱেঁই নিশ্চয় কলিয়ুগতে পুনৰ্জন্ম ল'ব নহয়নে। ইমানখিনি বুদ্ধিও কাৰো নাই। ডক্টৰেট ডিগ্ৰী (Ph.D) আদি লয়, একো বুজি নাপায়। মানুহ মন্দিৰবাসী আছিল। সেয়া হৈছে ক্ষীৰসাগৰ, এয়া হৈছে বিষৰ সাগৰ। এই সকলো কথা পিতাইহে বুজায়। মানুহকে পঢ়াব, জন্তুকতো নপঢ়ায়।

পিতাই বুজায় এই নাটক বনোৱাই আছে। যেনেকুৱা ধনৱান মানুহ তেনেকুৱা আচৰাব হ'ব। গৰীবৰ ওচৰত মাটিৰ পাত্ৰ আদি থাকিব, ধনৱানৰ ওচৰতো ইমান বৈভৱ হ'ব। তোমালোকে সত্যযুগত ধনৱান হ'বা তেতিয়া তোমালোকৰ হীৰা-মুকুতাৰ মহল থাকিব। তাত কোনো লেতেৰা নাথাকিব, দুৰ্গন্ধ নাথাকে। ইয়াতেতো দুৰ্গন্ধ আদি হয় সেইবাবে ধূপ আদি জ্বলোৱা হয়। তাত ফুল আদিৰ প্ৰাকৃতিক সুগন্ধ থাকে। ধূপ জ্বলোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে, তাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। পিতাই স্বৰ্গৰ মালিক বনোৱাৰ বাবে পঢ়ায়। চোৱা, কেনে সাধাৰণ। এনেকুৱা পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ পাহৰি যোৱা! সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় নাথাকিলে পাহৰি যায়। যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, এনেকুৱা পিতাক পাহৰি যোৱাটো দুৰ্ভাগ্য। পিতা আহি উম্মতকৈও উম্ম বনায়। এনেকুৱা মাতা-পিতাৰ মতত নচলিলে 100% দুৰ্ভাগ্যশালী বুলি কোৱা হ'ব। ক্ৰম নম্বৰটো থাকিবই। পঢ়ি ক'ত বিশ্বৰ মালিক হোৱা, ক'ত চাকৰ-বাকৰ হোৱা! তোমালোকে বুজি পোৱা আমি কিমান পঢ়িছো। তাত কেৱল ধৰ্ম পিতা আহে ধৰ্ম স্থাপন কৰিবলৈ, ইয়াতে মাতা-পিতা কিয়নো প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ নহয় জানো। পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ আছিল। এতিয়া হৈছে অপৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ পৱিত্ৰ আছিল তেনেহ'লে তেওঁলোকৰ সন্তানো পৱিত্ৰ আছিল। তোমালোকে জানা আমি কি হ'ম? মাতা-পিতাই কিমান উম্ম কৰি তোলে সেয়েহে তেওঁলোকক অনুসৰণ কৰিব লাগে নহয় জানো! ভাৰতকে মাতা-পিতাৰ দেশ বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগত সকলো পতিত আছিল, ইয়াতে পতিত। কিমান ভালদৰে বুজোৱা হয় কিন্তু পিতাক স্মৰণ নকৰিলে বুদ্ধিৰ তলা বন্ধ হৈ যায়। শূনি শূনি পঢ়িবলৈ এৰি দিলে তলা একেবাৰে বন্ধ হৈ যায়। স্কুলতো ক্ৰমিক নম্বৰ থাকে নহয় জানো। পাথৰ বুদ্ধি আৰু পাৰস বুদ্ধি বুলি কোৱা হয়। পাথৰ বুদ্ধিৰ সকলে একো বুজি নাপায়, গোটেই দিনটোত 5 মিনিটো পিতাক স্মৰণ নকৰে। 5 মিনিট স্মৰণ কৰিলে সিমানখিনি তলা খুলিব। বেছিকৈ স্মৰণ কৰিলে ভালদৰে তলা খোলা যাব। সকলো নিৰ্ভৰ কৰে স্মৰণ কৰাৰ ওপৰত। কোনো কোনো সন্তানে বাবাক চিঠি লিখে – 'প্ৰিয় বাবা' বা 'প্ৰিয় দাদা'। এতিয়া যদি কেৱল 'প্ৰিয় দাদা' ঠিকনাত চিঠি দিয়া চিঠি পাব নেকি? নামৰতো প্ৰয়োজন নহয় জানো! দাদা-দাদী দুৰ্নীয়াত বহুত আছে। অম্মা!

আজি দীপাৱলী। দীপাৱলীত নতুন হিচাপৰ বহী ৰাখে। তোমালোক হৈছা সঁচা ব্ৰাহ্মণ। সেই ব্ৰাহ্মণসকলে বেপাৰীসকলক নতুন বহী ৰাখিবলৈ দিয়ে। তোমালোকেও নিজৰ নতুন হিচাপৰ বহী ৰাখিব লাগে। কিন্তু নতুন দুৰ্নীয়াৰ বাবে। ভক্তি মাৰ্গৰ হিচাপৰ বহী হৈছে বেহদৰ ঘাটি। তোমালোকে বেহদৰ সম্পত্তি পোৱা, বেহদৰ সুখ-শান্তি পোৱা। এই বেহদৰ কথা

বেহদৰ পিতাই বহি বুজায় আৰু বেহদৰ সুখ পাবলৈ সন্তানসকলে এই সকলো বুজিব পাৰে। পিতাৰ ওচৰলৈ কোটিৰ ভিতৰত কোনোবা আহে। চলোতে চলোতে উপাৰ্জনত লোকচান হৈ যায় তেতিয়া যি জমা কৰিছিল সেয়াও নোহোৱা হৈ যায়। তোমালোকৰ হিচাপৰ বহী তেতিয়াহে বৃদ্ধি হয় যেতিয়া কাৰোবাক দান দিয়া। দান নকৰিলে উপাৰ্জন বৃদ্ধি নহয়। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা উপাৰ্জন বৃদ্ধি হ'বলৈ সেয়া তেতিয়া হ'ব যেতিয়া কাৰোবাক দান কৰিবা, লাভাৱান্বিত কৰাবা। কাৰোবাক পিতাৰ পৰিচয়, মানে উপাৰ্জন হ'ল। পৰিচয় নিদিলে উপাৰ্জনো নহয়। তোমালোকৰ উপাৰ্জন বহুত বেছি। মুৰুলীৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ সঁচা উপাৰ্জন হয়, কেৱল এয়া জানিব লাগে যে মুৰুলী কাৰ? এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা যিসকলে কুংসিত হৈ গৈছে তেওঁলোকে ধুনীয়া হ'বলৈ মুৰুলী শুনিব লাগে। তোমাৰ মুৰুলীতে যাদু। খোদাৰ যাদু কোৱা হয় নহয় জানো। এই জ্ঞানো তোমালোকৰ এতিয়া আছে। দেৱতাসকলৰ এই জ্ঞান নাছিল। যেতিয়া তেওঁলোকেৰে জ্ঞান নাই তেনেহ'লে পিছত অহাসকলৰ জ্ঞান কেনেকৈ থাকিব? শাস্ত্ৰ আদিও যিবোৰ পাছত লিখে সেই সকলো খতম হৈ যাব। তোমালোকৰ এয়া সঁচা গীতা বহুত কম। দুৰ্নীয়াততো সেই গীতা লাখৰ ভিতৰত হ'ব। প্ৰকৃততে এই চিত্ৰে সঁচা গীতা। সেই গীতাৰ দ্বাৰা ইমান বুজি নাপায় যিমান এই চিত্ৰৰ দ্বাৰা বুজিব পাৰিব। অম্মা! অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) ভালদৰে পঢ়ি নিজকে সৌভাগ্যশালী কৰি তুলিব লাগে। দেৱতা হ'বলৈ সুস্থিৰ ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে।

(2) দেহী পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। দেহকো পাহৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

বৰদান: দিব্য গুণৰ আ হা ন ৰ দ্বাৰা সকলো অৱগুণৰ আহুতি দিওঁতা সন্তুষ্ট আত্মা হোৱা যেনেকৈ দীপাৱলীত বিশেষ চাফ-চিকুনতা আৰু উপাৰ্জনৰ ওপৰত ধ্যান ৰখা হয় তেনেকৈ তোমালোকে সকলো প্ৰকাৰৰ চাফ-চিকুনতা আৰু উপাৰ্জনৰ লক্ষ্য ৰাখি সন্তুষ্ট আত্মা হোৱা। সন্তুষ্টতাৰ দ্বাৰা সকলো দিব্য গুণক আহ্বান কৰিব পাৰিবা তেতিয়া অৱগুণৰ স্বতঃ আহুতি হৈ যাব। ভিতৰত যি দুৰ্বলতা, অভাৱ, নিৰ্বলতা, কোমলতা বাকী আছে তাক সমাপ্ত কৰি এতিয়া নতুন হিচাপ আৰম্ভ কৰা আৰু নতুন সংস্কাৰৰ নতুন পোচাক পৰিধান কৰি সঁচা দীপাৱলী পালন কৰা।

শ্লোগান: ব্ৰাহ্মণ কূলৰ দীপক সেইজনে হ'ব পাৰে যাৰ স্মৃতি ৰ জ্যোতি সদায় জাগি থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!